Patrakka, Salojärvi
PAO/PKU

2.2.2023

Eduskunnan perustuslakivaliokunnalle
PeV@eduskunta.fi

Valtioneuvoston kirjelmä eduskunnalle komission ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi mediapalvelujen yhteisestä kehyksestä sisämarkkinoilla ja direktiivin 2010/13/EU muuttamisesta (eurooppalainen medianvapaussäädös), U 84/2022 vp

Eduskunnan perustuslakivaliokunta on pyytänyt liikenne- ja viestintäministeriöltä asiantuntijalausuntoa otsikkoasiassa. Liikenne- ja viestintäministeriö toteaa lausuntonaan kunnioittavasti seuraavaa.

Yleistä

Asetusehdotus sisältää säännöksiä mediapalvelujen vastaanottajien oikeuksista, mediapalvelujen tarjoajien oikeuksista, julkisen palvelun yleisradiotoimintaa koskevista suojatoimista, uutis- ja ajankohtaissisältöä tarjoavien mediapalvelujen tarjoajien velvoitteista, Euroopan mediapalvelujen lautakunnasta ja viranomaisyhteistyöstä, mediasisällöistä erittäin suurilla verkkoalustoilla, audiovisuaalisten mediapalvelujen käytöstä, mediamarkkinoiden keskittymisen arvioinnista, yleisönmittauksesta sekä valtionmainonnasta.

Median vapautta koskeva säädösehdotus on osa EU:n pyrkimyksiä edistää demokraattista osallistumista, disinformaation torjumista sekä median vapauden ja moninaisuuden tukemista Euroopan demokratiatoimintasuunnitelman mukaisesti. Säädösehdotuksen tavoitteena on poistaa mediasisämarkkinoita ja mediapalveluiden tarjoajia koskevia ongelmia. Ehdotus pyrkii suojelemaan median moninaisuutta ja itsenäisyyttä EU:ssa sekä varmistamaan, että julkiset ja yksityiset mediayhtiöt voivat nykyistä helpommin toimia EU:n sisämarkkinoilla huomioiden media-alan murroksen ja digisiirtymän.

Ehdotuksen suhde perustuslakiin sekä perus- ja ihmisoikeuksiin

Komission vaikutusarviossa (SWD (2022) 286 final, part 1/3) arvioidaan ehdotuksella olevan myönteisiä vaikutuksia Euroopan unionin perusoikeuskirjassa (2000/C 364/01) turvattujen sananvapauden ja tiedonvälityksen vapauden (11 artikla) sekä elinkeinovapauden (16 artikla) osalta.

Ehdotuksella helpotettaisiin riippumattomien ja laadukkaiden mediapalvelujen rajat ylittävää tarjontaa lähentämällä sääntelyä mediamarkkinoilla, turvaamalla toimituksellista riippumattomuutta sekä lisäämällä avoimuutta ja oikeudenmukaisuutta taloudellisten resurssien jakamisessa. Näin edistettäisiin median vapautta ja moniarvoisuutta.

Täysin hallituksista ja muista julkisista tai yksityisistä elimistä riippumaton Euroopan mediapalvelujen lautakunnan perustaminen edistäisi sananvapauden tehokasta ja puolueetonta toteutumista koko unionin alueella. Ehdotus edistäisi myös elinkeinovapauden toteutumista poistamalla sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen esteitä sekä rajoittamalla tiettyjen markkinatoimijoiden riskiä joutua syrjivän kohtelun kohteeksi.

Sananvapauden toteutumisen kannalta merkitystä on myös sillä, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on todennut julkisella vallalla olevan audiovisuaalisen median alalla velvollisuus luoda asianmukaiset lainsäädännölliset ja hallinnolliset puitteet tehokkaan moniarvoisuuden toteutumiseksi. Suomessa ehdotusta on arvioitava ainakin seuraavien perustuslain säännösten kannalta: 10 § (yksityiselämän suoja), 12 § (sananvapaus) ja 18 § (oikeus työhön ja elinkeinovapaus).

Artikla 4: Mediapalvelujen tarjoajien oikeudet

Artiklassa säädettäisiin toimenpiteistä, joita jäsenmaiden viranomaiset eivät saa kohdistaa mediapalveluiden tarjoajiin, tai tapauksen mukaan heidän perheenjäseniin, työntekijöihin tai näiden perheenjäseniin, elleivät toimenpiteet ole perusteltuja kansallisen turvallisuuden tai yleisen edun mukaisen vaatimuksen perusteella unionin lainsäädännön mukaisesti. Kielletyt toimenpiteet sisältäisivät muun muassa mediapalveluiden tarjoajien, heidän perheenjäsentensä ja työntekijöidensä sekä työntekijöiden perheenjäsenten pidättämisen, pydäyttämisen ja valvonnan, yksityis- ja yritystilojen valvomisen sekä kotietsintöjen tekemisen sillä perusteella, että he kieltäytyvät luovuttamasta tietoja lähteistään. Näiden toimenpiteiden käyttö olisi sallittua ainoastaan silloin, kun niiden käyttö voitaisiin perustella yleisen edun mukaisella vaatimuksella ja EU:n perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

Jäsenmaiden viranomaisten eivät myöskään saa artiklan mukaisesti ottaa käyttöön vakoiluohjelmia mediapalvelujen tarjoajien, heidän perheenjäsentensä, työntekijöidensä tai työntekijöiden perheenjäsenten käyttämissä laitteissa. Vakoiluohjelmien käyttö olisi sallittua vain tapauskohtaisesti silloin, kun kansallinen turvallisuus on uhattuna ja perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan edellytyksiä noudatetaan. Vakoiluohjelmien käyttäminen olisi mahdollista myös silloin, kun mediapalvelun tarjoaja, hänen perheenjäsenensä, työntekijä tai työntekijän perheenjäsen on vakavan rikostutkinnan kohteena ja toimenpiteen käyttäminen on kansallisen lain mukaista sekä perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan edellytyksiä noudatetaan.

Artiklaa tulee arvioida suhteessa yksityiselämän suojaan. Yksityiselämän suojasta säädetään perustuslain 10 §:ssä. Pykälän 1 momentin mukaan jokaisen yksityiselämä, kunnia ja kotirauha on turvattu. Pykälän 2 momentin mukaan kirjeen, puhelun ja muun luottamuksellisen viestin salaisuus on loukkaamaton. Pykälän 3 momentissa säädetään, että lailla voidaan säätää perusoikeuksien turvaamiseksi tai rikosten selvittämiseksi välttämättömistä kotirauhan piiriin ulottuvista toimenpiteistä. Pykälän 4 momentin mukaan lailla voidaan säätää lisäksi välttämättömistä rajoituksista viestin salaisuuteen yksilön tai yhteiskunnan turvallisuutta taikka kotirauhaa vaarantavien rikosten tutkinnassa, oikeudenkäynnissä ja turvallisuustarkastuksessa sekä vapaudenmenetyksen aikana sekä tiedon hankkimiseksi sotilaallisesta toiminnasta taikka sellaisesta muusta toiminnasta, joka vakavasti uhkaa kansallista turvallisuutta. Lisäksi artiklassa mainituilla pidättämisellä, pysäyttämisellä ja valvomisella on merkitystä myös suhteessa perustulain 7 §:ssä turvattuun henkilökohtaiseen vapauteen ja koskemattomuuteen sekä 9 §:n mukaiseen liikkumisvapauteen.

Asetusehdotuksen 4 artikla sisältää sääntelyä (salaisten) pakkokeinojen käytöstä, jota tulee arvioida suhteessa etenkin perustuslain 10 §:n 3 ja 4 momentissa oleviin rajoituslausekkeisiin. Ehdotuksen 4 artikla sisältää yleisiä käsitteitä, joiden vaikutuksia kansalliseen lainsäädäntöön, etenkin perustuslain 10 §:ään, olisi syytä täsmentää jatkoneuvotteluissa. Käsitteiden täsmentämisen lisäksi olisi myös syytä saada selvyys artiklan jättämän kansallisen liikkumavaran laajuudesta jatkoneuvottelujen aikana, jotta mahdollistetaan pakkokeinoja ja lähdesuojaa koskevan kansallisen sääntelyn säilyttäminen.

Artiklaa tulisi arvioida myös suhteessa sananvapauteen. Perustuslain 12 §:n mukaan jokaisella on sananvapaus. Sananvapauteen sisältyy oikeus ilmaista, julkaista ja vastaanottaa tietoja, mielipiteitä ja muita viestejä kenenkään ennakolta estämättä. Perustuslakivaliokunta on todennut kuvaohjelmalainsäädännön uudistamisen yhteydessä, että säännöksen tarkoituksena on kieltää sekä

perinteinen viestien ennakkotarkastus että muut ennakollista estettä merkitsevät puuttumiset sananvapauteen (PeVL 52/2010 vp). Tarkempia säännöksiä sananvapauden käyttämisestä annetaan lailla. Sananvapaus on turvattu myös Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan määräyksillä.

Ehdotuksen 4 artiklan mukainen lähdesuojan henkilöpiiri laajentuisi verrattuna kansalliseen sääntelyyn, mutta esimerkiksi käsite perheenjäsen jäisi tarkemmin määrittelemättä. Lisäksi kansallisessa lainsäädännössä on täsmällisemmin määritelty, missä tilanteissa lähdesuojasta voitaisiin poiketa (oikeudenkäymiskaaren 17 luvun 20 §), kun taas 4 artiklassa määritelmä olisi yleisempi ”on perusteltua yleistä etua koskevan pakottavan syyn vuoksi perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja unionin muun oikeuden mukaisesti”. Oikeudenkäymiskaaren 17 luvun 20 §:n 2 momentin mukaan tuomioistuin voi velvoittaa 1 momentissa tarkoitetun henkilön todistamaan, jos syyttäjä ajaa syytettä rikoksesta, josta säädetty ankarin rangaistus on vähintään kuusi vuotta vankeutta tai jos asia koskee rangaistavaksi säädetyn salassapitovelvollisuuden vastaisesti annettua tietoa. Artiklan käsitteiden yleisyydestä johtuen on vaikea arvioida, missä kaikissa tilanteissa voitaisiin puuttua lähdesuojaan ja onko kyseessä tiukennus vai laajennus kansallisessa lainsäädännössä säädettyihin poikkeuksiin lähdesuojasta. Asetusehdotusta koskevissa neuvotteluissa komissio on tuonut esiin, että ”yleistä etua koskevan pakottavan syyn” tarkoituksena on jättää säännökseen kansallista liikkumavaraa.

Artiklan 3 kohta velvoittaisi jäsenmaat nimeämään itsenäisen viranomaisen, joka käsittelisi mediapalvelujen tarjoajien, heidän perheenjäsentensä, työntekijöidensä tai työntekijöiden perheenjäsenten tekemiä valituksia artiklassa säädettyjen toimenpiteiden osalta. Viranomaisen tarkoituksena olisi olla tuomioistuimesta riippumaton toimielin, jonka lausunnot eivät kuitenkaan olisi oikeudellisesti sitovia. Mediapalvelujen tarjoajilla olisi oikeus pyytää kyseistä viranomaista antamaan lausunto edellä mainittujen kohtien noudattamisesta kolmen kuukauden kuluessa pyynnöstä.

Jatkoneuvotteluissa tulee huolellisesti selvittää, mitä tarkoitetaan 4 artiklan 3 kohdan riippumattomalla viranomaisella tai elimellä sekä mikä on tämän viranomaisen tai elimen toimivalta. Tässä tulee erityistä huomiota kiinnittää siihen, että useat pakkokeinoihin liittyvät päätökset ovat kansallisessa laissa säädetty tuomioistuinkontrolliin. Asetusehdotuksen sääntely ei saa johtaa siihen, että mahdollisesti toinen viranomainen tai elin arvioisi sisällöllisesti tuomioistuimen antamia päätöksiä tavalla, joka poikkeaa tavanomaisesta laillisuusvalvojien toiminnasta. Tämä on ongelmallinen niin tuomioistuinten riippumattomuuden kuin esimerkiksi perustuslain 3 §:n mukaisten tehtävien jaon kannalta.

5 artikla: Julkisten tiedotusvälineiden riippumatonta toimintaa koskevat suojatoimet

Asetusehdotuksen 5 artikla koskee julkisen palvelun mediaa, julkisen palvelun median (pää)johtajan (*the head of management*) ja muiden päättävien elimien (*the governing board*) valintaa, toimikausia ja irtisanomisperusteita. Artiklan mukaan muun muassa johtajan ja johtokunnan toimikaudet tulisi määritellä kansallisessa laissa. Johtaja ja johtokunnan jäsenet voitaisiin irtisanoa ennen toimikauden päättymistä vain poikkeuksellisesti, jos he eivät enää täyttäisi kansallisessa lainsäädännössä etukäteen säädettyjä edellytyksiä tehtävän suorittamiseksi. Myös syyllistyminen laittomaan toimintaan tai vakavaan rikkomukseen kansallisen lainsäädännön mukaisesti olisivat hyväksyttyjä syitä irtisanomiselle ennen toimikausien päättymistä. Jäsenmaiden tulisi nimittää yksi tai useampi itsenäinen viranomainen, joka valvoisi säännösten toteutumista.

Asetusehdotus aiheuttaisi muutostarpeita lakiin Yleisradio Oy:stä (1380/1993), jossa on säännökset muun muassa yhtiön tehtävistä, hallintoneuvoston jäsenten toimikausista sekä valintakriteereistä ja hallituksen jäsenten valintakriteereistä. Lain 5 §:n mukaan hallintoneuvoston jäsenet valitsee eduskunta vaalikauden ensimmäisillä valtiopäivillä. Heidän toimensa alkaa niin pian kuin vaali on toimitettu ja kestää seuraavan hallintoneuvoston jäsenten vaalin toimittamiseen. Hallintoneuvoston jäseniksi on valittava tiedettä, taidetta, sivistystyötä ja elinkeino- ja talouselämää tuntevia sekä eri yhteiskunta- ja kieliryhmiä edustavia henkilöitä. Lain 6 §:n mukaan hallintoneuvoston tehtävänä on huolehtia ja valvoa, että julkisen palvelun ohjelmatoiminnan mukaiset tehtävät tulevat suoritetuiksi. Yleisradiosta annetun

lain 6 c §:n mukaan yhtiön hallituksen tulee edustaa riittävän monipuolista asiantuntemusta ja molempia kieliryhmiä. Lisäksi hallitus valitsee ja vapauttaa yhtiön toimitusjohtajan.

Asetuksen 5 artiklassa ehdotetun sääntelyn myötä yhtiön hallintoelinten jäsenten toimikausista ja valintakriteereistä tulisi säätää laissa. Laissa tulisi myös määritellä tehtävien suorittamisen edellytykset, joiden noudattamatta jättäminen voi toimia perusteena irtisanomiselle ennen toimikauden päättymistä. Lisäksi kansallisesti tulisi nimetä yksi tai useampi riippumaton viranomainen tai elin valvomaan edellä mainittujen velvoitteiden noudattamista.

Yleisradion tehtäviä, rahoitusta ja valvontaa koskevista asioista päätetään vakiintuneen valtiosääntöisen käytännön mukaan parlamentaarisesti. Yleisradion valvonnan osalta on huomattava, että eduskunnan valtiosääntöisen aseman vuoksi, eduskunnan valtiopäivätoiminta ei voi olla ulkopuolisen valvonnan kohteena, vaan eduskunnan toiminnan laillisuusvalvonta on säädetty perustuslaissa tyhjentävästi eduskunnan omien elinten, eduskunnan puhemiehen ja perustuslakivaliokunnan, tehtäväksi (PeVL 14/2018 vp, s. 10 – 11).

Siten asetusehdotuksen 5 artikla on sen 4 kohdassa ehdotetun valvonnan osalta ristiriidassa Yleisradiota koskevan, vakiintuneen parlamentaarisen perinteen sekä eduskunnan aseman kanssa ylimpänä valtiosääntöisenä elimenä.

19 artikla: Oikeus mukauttaa audiovisuaalisen median tarjontaa

Asetusehdotuksen 19 artiklaa tulee tarkastella suhteessa elinkeinovapauteen. Perustuslain 18 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus hankkia toimeentulonsa valitsemallaan työllä, ammatilla tai elinkeinolla. Säännöksen 2 momentin mukaan julkisen vallan on edistettävä työllisyyttä ja pyrittävä turvaamaan jokaiselle oikeus työhön. Laissa säädettävien elinkeinovapauden rajoitusten tulee olla täsmällisiä ja tarkkarajaisia, minkä lisäksi rajoittamisen laajuuden ja edellytysten tulee ilmetä laista. Elinkeinon luvanvaraisuutta koskevien lausuntojen ohella perustuslakivaliokunta on ottanut kantaa myös muunlaisten elinkeinovapauden rajoitusten hyväksyttävyyteen. Myös näissä kannanotoissa on korostettu vaatimusta rajoitusten laintasoisuudesta. Joissakin lausunnoissa on kuitenkin otettu kantaa myös siihen, ovatko pitkälle menevät rajoitukset mahdollisia edes silloin, kun niistä säädetään suoraan lailla.

Artiklassa säädetään tuotteiden ja palvelujen valmistajia sekä kehittäjiä koskevista, audiovisuaalisen median tarjonnan mukauttamista koskevista velvoitteista. Mukauttamista koskeva sääntely rajoittaisi laitevalmistajien ja mediapalveluja tarjoavien yritysten sopimusvapautta. Asetuksessa on katsottu, että esimerkiksi sisällön priorisointia koskevat kaupalliset sopimukset voivat rajoittaa mediapalvelujen vastaanottajia vapaasti valitsemasta haluamiaan audiovisuaalisia sisältöjä. Siten artiklan tavoitteena on parantaa palvelujen vastaanottajien mahdollisuuksia valita ja vastaanottaa sisältöjä ilman ulkopuolista vaikuttamista. Mukauttamisoikeus ei kuitenkaan esimerkiksi vaikuta siihen, mitä sisältöjä mediapalvelussa voidaan tarjota, vaan jatkossakin palveluntarjoajalla olisi oikeus päättää siitä nykyisenlaisesti. Jatkoneuvottelujen aikana olisi kuitenkin sevitettävä tarkemmin mukauttamisoikeuden vaikutuksia laitteiden ja käyttöliittymien valmistajille ja kehittäjille.

21 artikla: Mediamarkkinoiden keskittymien arviointi

Myös asetusehdotuksen 21 artiklaa tulee arvioida suhteessa elinkeinovapauteen. Artiklan mukaan jäsenmaiden tulisi säätää kansallisissa oikeusjärjestelmissään sellaisten mediamarkkinoilla tapahtuvien muutosten, jotka johtavat markkinoiden keskittymiseen, arvioinnista. Arvioinnissa tulisi ottaa huomioon, olisiko keskittymisen sijaan muita vaihtoehtoja muutosten osapuolien taloudellisen kestävyyden turvaamiseksi. Asetusehdotus jättää epäselväksi, millaisiin toimenpiteisiin kansalliset viranomaiset voisivat ryhtyä median keskittymisen estämiseksi. Yrityskaupan kieltäminen, purkaminen ja ehtojen asettaminen ovat merkityksellisiä perustuslain 18 §:n 1 momentissa turvatun

elinkeinovapauden kannalta (PeVL 40/2010 vp, s.2). Artiklaehdotuksessa toisaalta asetetaan vain ne reunaehdot, jotka kansallisen median keskittymisen arviointia koskevan sääntelyn tulee täyttää. Siten kansallisesti tulisi säätää tarkkarajaiset ja oikeasuhtaiset kriteerit ja menettelyt tälle arvioinnille. Komissio on lisäksi keskusteluissa todennut, että artiklan tarkoituksena ei ole estää tai rajoittaa yrityskauppoja. Tältä osin artiklaa olisi syytä täsmentää jatkoneuvotteluissa.

Muita huomioita

Sananvapauden kannalta asetusehdotus tarkoittaisi lisäsääntelyä, jota ei lähtökohtaisesti pidetä kannatettavana. Ehdotuksen mukaisen sääntelyn ei kuitenkaan voida katsoa vaarantavan sananvapauden toteutumista, mutta ehdotettua sääntelyä tulee arvioida tarkemmin suhteessa kansalliseen lainsäädäntöön (ml. lähdesuojaa koskeva sääntely) ja median itsesääntelyyn sekä huomioida myös asetusehdotuksen rajauksia suhteessa sananvapauden laajaan käsitteeseen. Huomionarvoista kuitenkin on, että asetuksessa ei ehdoteta sääntelyä itse mediasisältöjä koskien, vaan asetuksen tavoitteena on turvata monipuolisen ja moniäänisen median tarjonta yhtenäistämällä mediamarkkinoita koskevaa sääntelyä.

Elinkeinovapauden osalta on huomattava, että sääntelyllä asetettaisiin myös rajoituksia julkisen palvelun median johdon irtisanomiselle ja lisäksi asetusehdotus asettaa tietyille palveluntarjoajille palvelun omistukseen liittyviä avoimuusvelvoitteita. Suomessa toimituksellisten päätösten itsenäisyys suhteessa palveluntarjoajan omistajaan on turvattu sananvapauslain 4 §:ssä määritellyillä vastaavan toimittajan tehtävillä. Lisäksi itsesääntelyllä, jota Suomessa noudatetaan tiukasti, turvataan osaltaan toimituksellisten päätösten itsenäisyyttä ja omistajien intressien läpinäkyvyyttä. Vaikka julkisen palvelun mediaa ja uutis- ja ajankohtaissisältöjä tarjoavia mediapalveluja koskevat vaatimukset asettavat tiettyjä velvoitteita mainituille palveluntarjoajille, ei velvoitteiden kuitenkaan katsota olevan merkittäviä elinkeinovapauden rajoituksia.

Ahvenanmaan kanta

Ahvenanmaan maakuntahallitus katsoo, että asetusehdotuksen 5 artiklan 4 momentti, jossa jäsenvaltiot velvoitettaisiin nimeämään yksi tai useampi riippumaton viranomainen valvomaan julkisen palvelun median hallintoelinten jäsenten valintaa, irtisanomista ja toimikautta koskevien kriteerien noudattamista, ei ole yhteensopiva Ahvenanmaan hallintorakenteen kanssa. Näin ollen maakuntahallitus toteaa, että julkisen palvelun mediaa koskevat valvontarakenteet tulisi voida järjestää itsenäisesti.

Valtioneuvoston kanta

Valtioneuvosto kannattaa asetusehdotuksen tavoitteita edistää median vapautta sekä mediamarkkinoiden toimivuutta EU-alueella.

Asetusehdotuksessa on kuitenkin monia epäselviä ja selvitystä vaativia kohtia liittyen etenkin esityksen ja olemassa olevan sääntelyn suhteeseen, määritelmiin, viranomaistehtäviin, seuraamuksiin, ja kansalliseen liikkumavaraan, joita valtioneuvosto pitää tärkeänä selvittää kokonaisuutena neuvottelujen edetessä. Valtioneuvosto pitää kuitenkin tärkeänä, että ehdotettavien säännösten mukanaan tuomien uusien velvollisuuksien hallinnollinen taakka kansallisille viranomaisille ja mediapalveluiden tarjoajille jää kohtuulliseksi.

Valtioneuvosto pitää tarpeellisena, että asetusneuvottelujen aikana pyritään tarkemmin selvittämään ehdotetun sääntelyn sisältöä koskien mediapalvelun tarjoajien oikeutta olla joutumatta pakkokeinojen tai vakoiluohjelmien käytön kohteeksi. Valtioneuvosto pitää tärkeänä, että lähdesuojan kansallisesti korkea taso ei heikkene ja neuvotteluissa tarkemmin selvitetään asetuksen vaikutukset yksityiselämän suojaan, sananvapauteen, elinkeinovapauteen ja omaisuuden suojaan.

Julkisen palvelun median toiminnan riippumattomuutta turvaavien säännösten osalta valtioneuvosto huomioi, että säännökset edellyttävät muutoksia Yleisradio Oy:stä annettuun lakiin. Valtioneuvosto suhtautuu myönteisesti avoimuuden ja puolueettomuuden periaatteisiin julkisen palvelun median pääjohtajan ja muiden päättävien elimien valinta- ja irtisanomisprosesseissa. Valtioneuvosto katsoo tarpeelliseksi tarkentaa ehdotuksen käsittelyn aikana, minkä julkisen palvelun median toimielinten jäsenten valintaa, toimikautta ja irtisanomista ehdotuksen 5 artiklan kriteerit koskevat ja miten kriteerit vaikuttavat Yleisradion hallintoelimiin. Valtioneuvosto suhtautuu varauksella julkisen palvelun median valvontaa koskeviin säännösehdotuksiin.

Valtioneuvosto pitää tärkeänä, että neuvottelujen edetessä täsmennettäisiin lautakunnan riippumatonta asemaa suhteessa komissioon sekä lautakunnan sihteeristön tehtäviä. Valtioneuvosto huomioi, että Suomessa lehdistö ei aikaisemmin ole kuulunut viranomaisvalvonnan piiriin nyt ehdotettavassa laajuudessa.

Valtioneuvosto suhtautuu myönteisesti mediapalveluiden tarjoajien sisältöjen aseman parantamiseen erittäin suurilla verkkoalustoilla.

Valtioneuvosto lähtökohtaisesti kannattaa kuluttajien oikeutta mukauttaa audiovisuaalisten palvelujen käytön mahdollistamien laitteiden ja käyttöliittymien asetuksia. Valtioneuvosto pitää kuitenkin tarpeellisena selvittää neuvottelujen edetessä ehdotuksen vaikutuksia laitteiden ja käyttöliittymien valmistajille ja kehittäjille sekä tarkentaa arviota ehdotuksen käytännön vaikutuksista.

Valtioneuvosto suhtautuu varauksella mediamarkkinoiden keskittymisen valvontaa koskeviin säädösehdotuksiin. Säädösehdotusten suhdetta Suomen mediamarkkinoiden erityispiirteisiin, kuten mediamarkkinoiden pieneen kokoon, tulee neuvottelujen aikana selventää. Lisäksi ehdotuksessa tulisi täsmentää muun muassa sitä, mikä on valvovan viranomaisen toimivalta tilanteessa, jossa yrityskaupan katsotaan merkittävästi heikentävän median moniäänisyyttä ja toimituksellista itsenäisyyttä.

Valtioneuvosto suhtautuu varauksellisesti julkisomisteisten osakeyhtiöiden kuulumiseen valtionmainontaa koskevien säännösten soveltamisalaan, sillä tämä asettaisi julkisomisteiset yhtiöt eriarvoiseen asemaan yksityisen sektorin omistamien osakeyhtiöiden kanssa.